
Roar Margido Stenseth

MINNEORD

OLAV F.M. SELLEVOLD

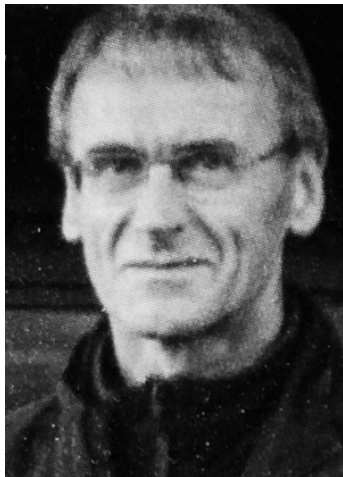
ASBJØRN KAREVOLD

EINAR MARCUS BERG

GURI GREIFF

OLA DALE

SVEN ERIK GISVOLD

Roar Margido Stenseth ble født 9. april 1946 og vokste opp i Trondheim. Han døde 76 år gammel den 4. februar 2024 etter lang tids sykdom. Etter medisinstudier i Köln og Kiel og turnustjeneste i Trondheim og Surnadal begynte han på anesthesiavdelingen i Tromsø. I 1979 kom han til Trondheim, der han arbeidet med korte avbrekk til han gikk av med pensjon i 2016.

Med sin faglige tyngde og vinnende personlighet var Roar en drivkraft i moderniseringen av anestesifaget i Norge. Da man i 1983 begynte med hjertekirurgi i Trondheim, ledet Roar arbeidet med å systematisere anestesi- og intensivbehandlingen. Godt samarbeid mellom anestesi/intensiv- og kirurgiteamene ble høyt prioritert. Dette var en ikke uvesentlig faktor for de meget gode resultatene som ble oppnådd helt fra starten av hjertekirurgitilbudet i Trondheim.

På 1970- og 80-tallet fokuserte man på stressreduksjon i hjertekirurgien. Pasientene skulle sove et døgn etter operasjonen og holde sengen. Roar var den første som benyttet torakal epiduralanestesi (TEA) perioperativt som stressreduksjon. Dette var en dristig behandling som innebar risiko for spinalt hematoma (pga. antikoagulasjon). Nøyte utvelgelse av pasienter, anleggelse av epidural dagen før operasjon og god oppfølging ga meget gode resultater. Epiduralanestesi til hjertekirurgiske pasienter ble tema for doktorgradsavhandlingen som han fullførte i 1995.

«Hjertebroen» til Storbritannia var opprettet på grunn av manglende hjemlig operasjonskapasitet. Utover 1980-tallet så norske myndigheter behovet for kvalitetssikring av virksomheten. I 1989 ble Feiringklinikken, Hjertesenteret på Rikshospitalet og Hjerteklinikken St. Elisabeth i Trondheim åpnet. Dette ledet til økt kapasitet, og stor utveksling av kirurger, anesthesiologer og spesialsykepleiere fant sted mellom de frittstående klinikkene i Norden. Roar var en viktig del av dette blomstrende faglige miljøet.

Hans levende interesse for klinisk forskning kom av ønsket om å forbedre pasientbehandlingen. Med sin tilstedeværelse, vennlighet og optimistiske holdning veiledet han leger og forskere fra andre fagfelt frem til disputas.

Roar var fast deltager i mange oldboys-verdensmesterskap i orientering, og han elsket å gå på ski. Som ellers i livet gikk han gjerne foran og brøytet vei. Roar var familiemann. Med sitt lavmælte vesen viste han stor omsorg for sin kjære Anne, de tre barna, svigerbarna og de seks barnebarna.

Vi som har vært hans nære venner og samarbeidspartnere gjennom mange år, vil savne vår kjære kollega dypt og vil minnes interessante faglige samtaler samt godt og livlig privat samvær.

På vegne av mange kolleger og gode venner i Trondheim.

Publisert: 22. april 2024. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.24.0131
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 23. mars 2026.